

og jeg kan derfor indskrænke mig til at omtale de Poster og de Forslag, som jeg mener, der er særlig Anledning til at opholde sig ved. For Krigsministerens Vedkommende finder jeg ingen Anledning til at dvæle ved noget af de Forslag, han har stillet. Der er Enighed i Udvalget om at tiltræde dem, og jeg tror ikke, der er Grund til at omtale dem nærmere. For Marineministeriets Vedkommende skal jeg først dvæle ved det Spørgsmaal, som findes under Betænkningens Nr. 66. Der er her anført en lang Række Oplysninger vedrørende Ombygningen af Panserskibet „Odin“. Jeg skal i den Anledning erindre om, at paa Finansloven for 1898—99 blev der bevilget 42,000 Kr. til Istandsættelsen af dette Skib. Dette Beløb var oprindeligt opført paa § 26 af Finansloven, men under Forhandlingerne her i Tinget blev det overført til § 23, og Beløbet blev afkortet i det Beløb af 1,200,000 Kr., der var opført til Bygning af Panserskibet „Herluf Trolle“. Nu viser det sig imidlertid, at disse 42,000 Kr. langt fra have slaaet til, men at de ere overskredne med over det tredobbelte Beløb. Der er til Istandsættelsen af dette Skib i alt medgaaet en Udgift af 129,271 Kr. 93 Ø. Nu antager jeg, at den højtærede Minister vil sige: Ja, det er ganske rigtigt, men Pengene ere godt anvendte, og det skal jeg for mit Vedkommende ikke komme ind paa at bestride. Det kan gerne være. Men den Anke, Udvalget har mod Overskridelsen, er, at den er bleven saa stor, og at Ministeren ikke i den Anledning har fundet sig foranlediget til at henvende sig til Rigsdagen. I hele sidste Samling kunde den højtærede Minister jo meget godt være kommen til Rigsdagen og have oplyst om Forholdene ved Istandsættelsen af dette Skib, men det har den højtærede Minister undladt, og som Følge deraf har ogsaa hele Finansudvalget været enigt om at udtale en Misbilligelse af, at Ministeren er optraadt paa den Maade med Hensyn til Ordningen af dette Spørgsmaal. Det er jo kedeligt nok, at vi her nu skulle sende den højtærede Minister en saadan Hilsen paa Falderebet, som man vel kan sige, men jeg tror alligevel, at den højtærede Minister, naar han faar dette Spørgsmaal rigtig over tænkt, vil indrømme, at det er berettiget at udtale en Misbilligelse af, hvad der her er sket.

Jeg skal derefter vende mig til Nr. 70 i Betænkningen, hvor Ministeren stiller Forslag om at yde en Understøttelse til Lodserne ved Helsingør og Dragør Lodserier paa i alt 9,150 Kr. Det er paa en

Maade en gammel Bekendt, vi her træffe paa, vi have adskillige Gange tidligere beskæftiget os med dette Spørgsmaal her i Tinget. Jeg skal saaledes kun nævne, at sidste Gang der blev vedtaget at yde Understøttelse til disse Lodserier var i 1896. Saa blev der i 1897 vedtaget en Lov, hvorefter en Del af Lodserne blev pensionerede, saa at de tilbageblevne kunde faa en større Indtægt. Det lykkedes ogsaa derved at skaffe dem en større Indtægt, men nu er denne Indtægt gaaet ned, hvorfor Ministeren har fundet sig foranlediget til at fremkomme med Forslag om at yde hver af Lodserne en Understøttelse af 150 Kr. Et Flertal foreslaar, som det vil ses af Betænkningen, at nedsætte disse Understøttelser til 100 Kr. for hver, medens et Mindretal mener at maatte stemme mod baade dette Underændringsforslag fra Flertallets Side og mod selve Forslaget, som det er stillet fra Ministerens Side. Jeg skal ganske kort begrunde, hvorfor Mindretallet mener at maatte tilraade at stemme imod begge disse Forslag. For det første vil jeg anføre, at vi ikke ere i Stand til at se, at der er nogen særlig Grund til at yde denne Understøttelse nu for Aaret 1899, idet Lodsernes Indtægt i 1899, selv om den er gaaet noget ned i Sammenligning med deres Indtægt i 1897—98, dog endnu er større end den var i 1896, Statsunderstøttelsen iberegnet. I 1896 havde en Fastlods i Helsingør 1,726 Kr. og en Ekstralods 872 Kr., og i Dragør henholdsvis 1,859 Kr. og 866 Kr., Statsunderstøttelsen iberegnet. Men i 1899 har Indtægten for Helsingør udgjort for en Fastlods med fuld Part 1,910 Kr. og for en Ekstralods 955 Kr., og for Dragørs Vedkommende henholdsvis 1,878 Kr. og 939 Kr. Men dernæst mener Mindretallet, at før vi igen komme ind paa at yde Understøttelse til disse Lodserier bør Forholdene nærmere undersøges, navnlig det Spørgsmaal, om der ikke maatte være Grund til igen at pensionere nogle af Lodserne, saa at Lønnen kunde stige for dem, der blev tilbage. Endelig have vi ogsaa det at sige til dette Forslag, at det er kommet saa sent til Rigsdagen, at det er vanskeligt at faa indhentet nærmere Oplysninger om Forholdene. Det var jo dog værd at faa undersøgt, om ikke Lodserne have særlige Fortjenester. Jeg kan ikke tænke mig andet, end i alt Fald Ekstralodserne maa have nogen Fortjeneste eller i hvert Fald have Anledning til at kunne faa det, thi ellers synes det mig ikke, at der var noget ved Stillingen som Ekstralods, som